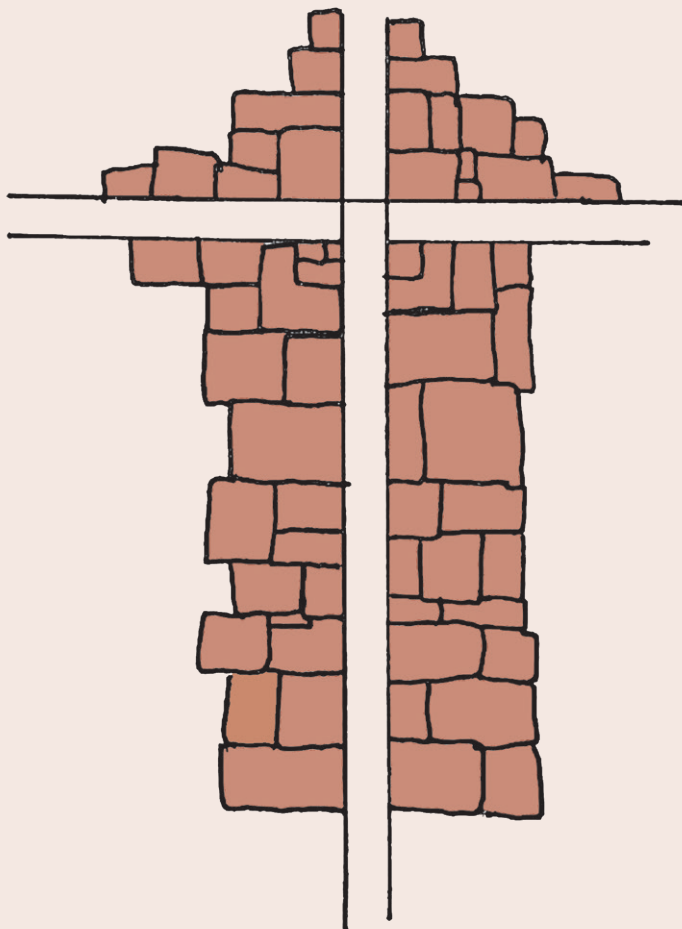

Jūlijs 2019

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

“Uzceliet uz Jēzus Kristus no sevis pašiem
kā no dzīviem akmeņiem garīgu celtni, Baznīcu!”
(sal. 2 P 2, 5)

IERASTIES OLĪVDĀRZA KRĀSNS VIDŪ (SAL. DAN 3)

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm! Mēģināsim šodien ieskatīties Rožukroņa sāpīgās daļas pirmajā noslēpumā. Vajadzīgais fons, lai saprastu to, kas notiek Olīvdārzā, atrodams Radīšanas grāmatas trešajā nodaļā,

kur runāts par cilvēces krišanu grēkā. Svētie Raksti atklāj, ka Dievs paradīzes dārzā levai un Ādamam bija devis visu, kas bija nepieciešams, lai viņi būtu veseli, laimīgi, lai nemitīgi baudītu Dieva tuvumu un Viņa mīlestību. Diemžēl, padodoties velna kārdināšanai, viņi izpildīja ļaunā gara gribu un tādējādi kļuva nepaklausīgi sava Radītāja gribai, sagrēkojuši nepalika sava Radītāja mīlestībā. Tomēr Dieva mīlestība ir mūžīga un lielāka nekā cilvēka grēks (sal., piemēram: Dz 8,6-7; Is 1,18; Ez 18,23; Lk 15,1-7), tādēļ jau no mūžiem Dievs bija paredzējis, ka **kādreiz citā dārzā sāksies cilvēces pestīšana**.

Šajā punktā, lai padziļinātu saprašanu par Olīvdārza notikumu, ir vērts atsaukties sv. Pāvila mācībai. Ierosīnu vēltīt laiku, izlasīt un pārdomāt piekto nodaļu no Vēstules romiešiem, kā arī fragmentu no pirmās Vēstules korintiešiem 15, 12-28, un paturēt sirdī apustuļa spilgto atzišanu, ka bija "pirmais cilvēks Ādams", kura rīcība iveda mūs nāvē, tomēr Dievs atsūtīja Savu Dēlu, kurš ir "pēdējais Ādams" un Viņš mums kļuvis par "atdzīvinātāju Garu" (sal. 1 Kor 15, 45). Tautu apustulis savās vēstulēs skaidri norāda, ka Jēzus Kristus ir šis Jaunais Ādams, kurš pestī mūs no pirmā Ādama grēka sekām. Īpašā veidā tas atmirz Olīvdārza notikumā, kur iesākās Jēzus Kristus kā Jaunā Ādama grūtais, sāpju pilnais ceļš. Šajā dārzā mēs redzam Viņu gatavu pildīt sava Tēva gribu un pretēji Vecajam Ādamam – būt paklausīgam

Dievam līdz galam, tas ir, līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei (sal. Flp 2,8)! Tātad galvenais, ka **Jēzus tur ir, ka istajā stundā Viņš ieradās jau pestīšanu nesošā ceļa notikumu sākumā** (sal.: Mt 26,45; J 12,23; 17,1 un citi).

Bet ko tas nozīme mums? Kādu praktisku atziņu un norādi no tā varam smelt? Pirmais dārgums atrodams patiesībā, ka **Dieva Mīlestība ir lielāka nekā cilvēka grēks** un tādēļ "Dieva Dēls atnāca, lai Viņš sagrautu velna darbus." (1 J 3,8)

Praktiski tas nozīmē, ka nav tādu dzīves apstākļu, kuros mēs nevarētu atrast glābiņu Dieva žēlastībā! Nav tādas dzīves krīzes, kas liktu palikt neziņā, bezcerībā un izmisumā! Kā vienu no zobeniem, lai mēs pastāvētu un cīnītos par šādu palāviņu Dievā, vēlos atgādināt Vārdu: "Žēlastības dāvanas un aicinājumu Dievs nenožēlo." (Rom 11,29) Tādējādi cilvēka sirds, lai atsauktos pie Dieva žēlsirdības, vienmēr var izteikt: "Jēzu, es uzticos Tev!"

Otra patiesība, kas ņemta no Olīvdārza ceļa zīmēm, rodama tajā, ka **mēs redzam Jēzus gatavību ieiet grēka izpostitajās vietās, kur cilvēki ļaunuma priekšā paliek vienīgi ar savām bailēm vai arī viņu ieroči vairs neder, nedarbojas**. Simbolisku stāstu par to var atrast piemēram, Samuela grāmatā, kur runāts par Goliātu (sal. 1 Sam 17, 11.39). Dievs aicina, lai cilvēka sirds droši ieaicina Jēzu savas dzīves posta vietās, lai atklāj Viņam kā ārstam savas sirds brūces, lai atdod Dievišķajam Meistaram to, kas salauzts. Cik skaisti to izsaka, piemēram, Ps 60,14: "Ar Dievu mēs darīsim varoņdarbus, Viņš samīs pišļos mūsu ienaidniekus!" (sal. arī Ps 108,14) Jaunajā Derībā ir teksts, kur vēl konkrētāk izteikta Dieva vēlme un spēks

būt par mūsu Ārstu, Atjaunotāju, Glābēju: "bet kur pārpilnībā grēks, tur vēl lielākā pārpilnībā ir žēlastība." (Rom 5,20) Tādēļ ir tik svarīgi lūgšanu laikā būt patiesiem Dieva priekšā un uzdrošināties skaidri Viņam norādīt uz to, kas pieprasīja Viņa palīdzību, mīlestības intervenci!

Trešā praktiskā lieta būtu vairāk kā uzdevums. Un tā atkarīga no cilvēku ticības un mīlestības līmeņa. Ja Dieva sūtītais Jērs un „avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā" (Is 53,7), tas ir, **Jēzus iestājas cīņā par mums vilku barā** (sal. Mt 10,16); ja paliek cīņu laukā par mums, kaut Viņu "apstājusī nikni vērsī un milzu tauri ielenkuši" (sal. Ps 2,13), bet "**Viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, un mūsu sāpes viņš bija uzkrāvis sev**" (Is 53,4), tad Olīvdārza notikums man un tev uzdod jautājumu: kurš no mums, līdzīgi Jēzum, gribēs "cits cita nassāt, un tā izpildīt Kristus likumu un paraugu" (sal. Gal 6,2)? Kurš būs gatavs, līdzīgi kā Viņš, "nest daudz grēkus un aizlūgt par ļaundariem" (Is 53,12) vai visbeidzot – ciest un "mirt par grēciniekiem, kad vēl viņi ir slimi" (sal. Rom 5,6) savos grēkos? Pēc citāta no Vēstules galatiešiem redzam, ka tas no ticīgā ir gaidāms. Lai šo domu papildina un stiprina daži skaisti fragmenti no sv. Pāvila vēstulēm. Apustulis nobrieda saprašanā, ka visaugstākā

sekošana Kristum un augsts tēvišķības līmenis izpaužas ciešanās un upurī no sava paša dzīves: "Mani bērniņi, es atkal sāpēs jūs dzemdēju, līdz kamēr Kristus izveidosies jūsos." (Gal 4,19); "Tagad es priecājos savās ciešanās par jums, savā miesā papildinādams to, kas iztrūkst Kristus ciešanās, par Viņa Miesu, kas ir Baznīca." (Kol 1,24); "Bet ja es tieku upurēts upurim un jūsu ticības kalpošanai, tad es priecājos un priecāšos kopā ar jums visiem." (Flp 2,17)

Noslēgumā gribu piedāvāt svētā Asizes Franciska lūgšanas fragmentu, lai pierādītu, ka bija arī citi, kuri, līdzīgi svētajam Pāvilam, dzīvoja Evaņģēlija gaismā. Lūk, viņa augstā sirds līmeņa lūgšana: "Kungs radi no manis miera darbarīku! Lai es spētu nest savu mīlestību tur, kur valda naidis; lai es nestu piedošanu tur, kur sāpīgi pāri dara; lai es nestu saskaņu tur, kur nesaderība; lai es nestu patiesību, kur valda maldi; lai gara samulsumā, es iespētu parādīt likumu; lai es spētu nest cerību tiem, kas izmisumā; lai tumsas vidū es spētu gaismu atklāt; lai skumjās es iespētu prieku nest. Kungs palīdzi man, lai es pārplūstu ilgās dot, bet ne ņemt; lai es alktu ne tik daudz būt saprastam, kā citus saprast; ne tik daudz būt milētam, cik milēt..."

Lai Dievs mūs svētī! †

Pāvils, priesteris

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola
JĀŅI "MEŅĢEĻOS"

Viņa un Tavu domu sienāži
sūta sveicienu dziesmu
saulei, ūdenim, Jānim
un man.

Tie pierunāja Mīlestības Vēju,
lai sakustinātu cerības aizkarus,
aiz kuriem Horeba kalns.

Tie pasauca ilgu bizmārites,

lai stāstītu par Svēto Atlikumu
un pavairošanas brīnumu.

Tie beidzot pierunāja zirneklišus,
lai apsegtu ar karsoņa tīmekļiem
un piespraustu nespēka saktu.

Tik skaisti tautas tērpi,
lai dotos dzīves procesijā
un sadegtu Jāņa ugunī!

Vai šodien...?
Vai rit...?

PIEREDZE, MEKLĒJOT DARBU VĀCIJĀ

Darbu Vācijā izvēlējos aiz bezpalīdzības, jo netiku galā ar rēķiniem un ikdienas tēriņiem. Ilgu laiku *spirinājos* preti piedāvājumam braukt uz Norvēģiju, Vāciju vai citu valsti, kur būtu iespējams nopelnīt, lai *izlīstu* no parādiem. Lūdzu Dievam padomu, jo pašai sirds bija pilna. Ļoti mīlu savu Madonu un Latviju, un nebija ne mazākās vēlmes to pamest. Līdz pēdējam brīdim cerēju, ka izdosies atrast darbu dzimtenē. Nez kāpēc tikai pēc ilgas domāšanas man ienāca prātā, ka ir taču novenna priesterim Vladislavam Litauniekam, caur kuru esmu vairākkārt saņēmusi Dieva palīdzību darba jautājumu risināšanā. Sāku to lūgties, un pēc pāris dienām sekoja draugu uzaicinājums uz Berlīni. Tur man piedāvāja gan dzīves vietu, pierakstu, gan palīdzību dokumentu kārtošānā, jo manas vācu valodas zināšanas ir vieglas sarunvalodas līmenī, kas nav pietiekami, lai sazinātos ar iestādēm. Arī ar darba atrašanu viss ritēja raiti – pēc pāris nedēļām, kad bija nokārtotas visas formalitātes, negaidīti tika piedāvāts darbs. To pieņēmu un tajā esmu vēl šo-

brīd. Tas ir privāts pansionāts, kurā strādāju par aprūpes māsiņu. Saku pateicību Dievam par vadību, jo gandrīz visi, kam stāstu, ka darbu atradu nedēļas laikā, ir pārsteigti, jo daudzi iespēju strādāt un nopelnīt meklē mēnešiem ilgi. Slava Dievam!

Interesanti, ka Berlīnē mani gaidīja vēl kāds pārsteigums. 24. aprīlī pēkšņi pārņēma negaidīts prieks, kas padarīja saulaināku visu šo dienu! Uz brīdi kopā ar draugiem bijām ieskrējuši veikalā "ALDI", un tur mūs uzrunāja kāds jauns puisis, jautājot vai esam no Latvijas. Viņš runāja vācu valodā, bet, uzzinājis, ka esam no Rīgas, minēja, ka savulaik dažus gadus strādājis Latvijā, Cescvainē. Tad puisis pārgāja uz latviešu un krievu valodu. Es nopriecājos, dzirdot pazīstamas pilsētas nosaukumu, un teicu, ka dzīvoju tai līdzās – Madonā. Sarunu biedrs atklāja, ka ir priesteris un strādājis Cescvaines katoļu baznīcā. Kad minēju – es pazīstu Cescvaines prāvestu Andreju Kazakeviču, viņš priecīgs izsauca: "O, mēs esam brāļi! Es arī tur kalpoju!" Jautāja, vai atceros viņu.

Sandra kopā ar tēvu Tomasu Berlīnes veikalā.

Raksta autore savā dzimšanas dienā Berlīnē kopā ar labākajiem draugiem un atbalstītājiem.

Teicu, ka nē, bet labi atceros tēvu Tomasu, tēvu Andreju un vēl....

Tad sekoja negaidīts šoks, jo runātājs bilda: "ES ESMU TAS TOMASS!"

Bija kauns un pārsteigums, jo nūdien neatpazīnu priesteri, ar kuru kopā pirms dažiem gadiem biju nedēļas svētceļojumā "TERRA MARIANA" Polijā. Tēvs Tomass TIK ĻOTI ir mainījies, ka pat nesaskatīju mazāko līdzību. Šobrīd viņš kalpo klosterī un aicināja arī mani apmeklēt Misi Sv. Klementa baznīcā. Prieks, ka garīdznieks jūtas labi, izskatās labi un sūta sveicienus visiem, kas viņu atceras! Interesants bija Dieva plāns – Berlīnes veikalā uz brīdi satikt tēvu Tomasu! Slava Kungam par šo jauko un sirsnīgo tikšanos!

Berlīnē esmu apmetusies pie kristīgas ģimenes, un arī otra ģimene, kas man palīdz, ir ticīgi cilvēki no luterāņu draudzes. Reizi mēnesī (mēneša trešajā svētdienā) Berlīnē notiek dievkalpojums latviešu valodā. To vada latviešu mācītājs, un pēc dievkalpojuma daļa no draudzes parasti savācas uz kopīgu pasēdēšanu. Tajā jaunie – nesen no Latvijas atbraukušie – var iepazīties ar citiem latviešiem, kuri Berlīnē dzīvo jau ilgāku laiku.

Ļoti ilgojos pēc Madonas baznīciņas, kas atmiņā palikusi tik mīļa un tuva, pēc priestera Pāvila un draudzes locekļiem, sen nesatiktiem. Tā kā Vācijā neesmu uz palikšanu, ļoti ceru, ka drīzumā atgriezšos Madonā un atkal Svēto Misi svinēšu

kopā ar savējiem!

ĻOTI ilgojos pēc mājām, bērniem un savas Madonas. Brīžiem pat liekas, ka neizturami. Mani stiprina mērķis, kura dēļ šeit esmu, tāpēc radu sev ilūziju, ka ir vieglāk. Esmu dzimusi un lielāko daļu mūža nodzīvojuši Madonā, iespējams, ka

Sv. Klementa baznīcas iekšskats Berlīnē.

tāpēc mani nesaita lielās megapilsētas kā, piemēram, Berlīne. Nejūtu to kā savu vidi. Šobrīd jāpielāgojas.

Sūtu visiem sveicienus – ar mīlestības pilnu sirdi un ilgām pēc mājām!

Kopš esmu Vācijā gan grūtos brīžos, gan priekos stiprinājumu atrodu Dievā. Bez Jēzus un Dievmāmiņas klātbūtnes šo laiku svešumā nebūtu izturējusi. Dievs devis stiprinājumu daudzos smagos brīžos, kad gribējies atnest visam ar

roku un braukt atpakaļ.

Slava Dievam par vadību šķēršļu pilnajā ceļā UZ MĀJĀM! Pateicos, ka Viņš manā dzīvē ievēdis tik daudz patiesu labu cilvēku, kuriem nav vienalga par citu bēdām. Mums ir tik atsaucīgs un sirsnīgs priesteris un draudzes locekļi, bez viņu palīdzības pagājušajos Ziemassvētkos būtu iekšēji salūzusi. Lūdzu, lai Dievs dod arī man spēju caur ticību un pašāvību palīdzēt tiem, kam ir grūti, jo vairākkārt savā dzīvē esmu izjutusi Viņa palīdzību.

Sandra Šarma,
foto no personiskā krājuma

LITURĢISKĀS MŪZIKAS DARBNĪCAS LIEPĀJĀ

Liela pateicība Dievam par liturģiskās mūzikas darbnīcām Liepājā, kurās es un vēl seši Madonas draudzes locekļi varējām piedalīties. Pirmkārt, gribu tās nosaukt citā vārdā, proti, par rekolekcijām, ko neuzbāzīgi, it kā „garām ejot” vadīja mūziķis un komponists Pāvels Bembeneks (attēlā) no Polijas. Viņa sirds piedzīvojusi tik daudzus Dieva piešķārienus un brīžus, kad Dievs viņu izglābis, turklāt mūziķis joprojām redz Dieva klātbūtni un vadību savā dzīvē, ka nevar ar to nedalīties. Izteiktie komentāri skanēja kā skaistas pārles, jo attēloja konkrētu Evaņģēlija patiesību darbību cilvēka dzīvē. Šis liecības bija tik spontānas, tik dabiskas un ietvēra pateicību par piedzīvoto. Visvairāk atceros dalīšanos par saslimšanu, kad 40 dienas mūziķis pavadīja slimnīcā, bija tuvu nāves robežai. Tie, kuri saprot, ko Baznīcas dzīvē nozīmē 40 dienu pārbaudījumu periods, nevar to nesalīdzināt, piemēram, ar pravieša Elija krīzi un iekšējo miršanu, kas caur tikpat dienām Vecajā Derībā veda pie visspēcīgākās tikšanās reizes ar Dievu Jahve (sal. 1 Kēn 19). Tāpat tas ir atgādinājums par paša Kunga Jēzus gavēni, garīgajām cīņām un velna kārdināšanas laiku, ko Viņš pavadīja tuksnesī (sal.: Mt 4,1-11; Mk 1,12; Lk 4,1-13), lai pēc tam iesāktu gaismas pilnu Dieva Valstības sludināšanu. Visbeidzot tā ir atgāde par Dieva Mesijas, Jēzus nāves un augšāmcēlšanās laiku, kas visai cilvēcei kļuva par atslēgu uz Debesu vārtiem, tiltu uz visdziļāko tikšanos ar Dieva Mīlestību. Uz šī fona Pāvelu gribas saukt par augšāmcēlšanās isto pravieti un liecinieku. Viņš kopā ar Jēzu piedzīvoja savu miršanu un augšāmcēlšanos Dieva spēkā.

Otrkārt, priecājos par komponista sirds

acim (sal. Ef 1,18), par kontemplatīvo skatīšanu uz apkārtējo pasauli. Daloties vai komentējot dažas lietas, pamanīju, ka viņš “redz vairāk” – lietas uztver kā ikonas, kas stāsta par patiesībām saistībā ar Dieva Valstību, cilvēka skaistumu un dzīves īstajām vērtībām. Man tas asociējās ar sv. Jāni no Krusta, kurš it visā redzēja “Dieva pēdas”. Konkrēts piemērs: mūziķis skaidroja, ka esam iemācīti vai pieraduši, ka mažora tonkārtā skan priecīgi, dzīvi, pamudinoši, bet minors ir skumīgi, drūms, smags, bezcerību pilns. Tomēr komponists izteica skaidru apgalvojumu, ka minora slēpjas cerībā!!! Tādēļ dažas no viņa dziesmām, kaut rakstītas minora tonkārtā, neskan skumīgi vai smagi. Piemēram, dziesma „Tikai Tavā žēlsirdībā” mudina uz cerību gan vārdu dēļ, gan tāpēc, ka minora akords noslēgumā pāriet mažorā.

Treškārt, sirds vienmēr priecājas, kad pamanu vienotību ar tiem, kuri, varētu teikt, ir „pilnīgi sveši”. Tā notika arī Liepājā. Īpaši vienā vakarā, kad ar dažiem madoniešiem, sēžot zālē zem koka, iesākām dziedāt slavas dziesmas. Ik pēc brīža kāds no darbnīcu dalībniekiem iznāca no klostera un pievienojās mums. Viņi ņēma līdzās noliktos perkusijas instrumentus un spēlēja, dziedāja kopā. Galu galā bijām kādi piecpadsmit, kas pavadījām vairākas stundas, kopīgi slavējot.

Lai Dievs dod, ka mēs un vēl daudzi varēsim piedzīvot šāda veida darbnīcas – rekolekcijas, mūzikas skaistumu un sadraudzību Dieva Baznīcā! Lai Dievs svētī komponistu Pāvelu un dod, ka viņa dziesmas visā Latvijā aizkustina cilvēku sirdis un ved pie Jēzus Sirds!

Priesteris Pāvils

DZIMTAS DZIEDINĀŠANAS REKOLEKCIJAS

„Mēs, cilvēki, kas grīļojamies zem savu problēmu nastas, meklējam dziedināšanu ne vien savai miesai, dvēselei un garam (1Tes 5,23), bet visbiežāk arī attiecībām – sevišķi starp dzimtas locekļiem. Radnieka cirsta brūce ir sāpīgāka un bīstamāka nekā apvainojums no svešinieka vai pavirša paziņas puses. Fiziskas un emocionālas kaites var būt mokošas, taču nereti tās pieņem ir vieglāk nekā bēdas un sirdssāpes, kad redzam ģimenes locekļus stiegam finansiālās grūtībās, atkarībās, grēcīgos darījumos, ateismā, perversijās; kad viņi slēdz nederīgas laulības, zaudē ticību, cieš no bezdarba, izdara abortus un pašnāvības, utt. Šīs personiskās problēmas, sastrutojot kā augoņi, pēc savas patiesās dabas pārtop starppersoniskās, attiecību un galvenokārt visas dzimtas problēmās. Tādējādi inficējas veselas dzimtas, ar katru nākamo paaudzi problēmas tiecas riest meta-

stāzes,” – tā raksta tēvs Džons Hempšs CMF grāmatas „Dzimtas dziedināšana” pēcvārdā.

Ja ir izjūta, ka arī tavā dzimtā vai ar tevi pašu notiek kas līdzīgs, kas nevarētu būt no Dieva, mūsu Radītāja, kurš radījis mūs mīlestībā un mīlestībai, aicinu 20. jūlijā piedalīties „Dzimtas dziedināšanas rekolekcijās” Madonas draudzes baznīcā. Rekolekcijas notiks pēc priestera Jozefu Ssemakulas mācības, tās vadīs priesteris Arnis Mažilevskis, sākums pulksten 11.

Uz rekolekcijām aicinu pieteikties savlaicīgi **pie Mārites (tāl. 28689511)** un saņemt anketas, rakstot e-pastu uz adresi: marite84-21@inbox.lv. **20. jūlijā** jāierodas ar AIZPILDĪTU ANKETU, ko neviens nelasis, taču no anketas aizpildīšanas atkarīgi rekolekciju augļi Jūsu dzimtas dzīvajiem/mirušajiem un nākamajām paaudzēm.

Anita Cibule

RĪGAS METROPOLIJAS DIEVNAMU SVĒTKI

Nav noslēpums, ka ir cilvēki, kuriem nav savu māju, tautas, kurām nav savas valsts, un draudzes, kurām nav sava dievnama. Daudzas lietas, kas mums ir un kā ir, mēs uztveram kā pašsaprotamas.

Tādēļ Rīgas Metropolijas dievnamu iesvētīšanas gadadienas svētkos, ko svinam 25. jūlijā, pateiksimies un novērtēsim faktu, ka mums – Latvijas katoļiem, Latvijas katoļu draudzēm – ir savi dievnami, kuri ir konsekreti, un kon-

sekrāciju veicis konkrēts bīskaps, kuram šādu varu ir uzticējusi Baznīca. Proti, mēs esam vienoti ar Romu jeb Svēto Krēslu ar visiem no tā izrietošajiem “labumiem”.

Šajos svētkos vērts atcerēties un lūgties par tiem cilvēkiem, pateicoties kuriem mūsu zemē ir tapuši dievnami, un tiem, kuri Baznīcu Latvijā ir uzcēlušī garīgi, kā rezultātā esam daļa lielajā Romas katoļu baznīcā.

Dāvis Ozoliņš

DRAUDZES KOPĪGIE JĀŅI “MEŅĢEĻOS”

Dievs, daba, dziesma – vārdi, ar kuriem vēlos raksturot draudzes pavadīto laiku brāļu Jurjānu dzimtajos “Meņģeļos” Jāņa Kristītāja dzimšanas dienas priekšvakarā jeb Ligo vakarā. Saposušies īstajos un stilizētajos tautastērpos, draudzes locekļi ieradās “Meņģeļos” svinīgi nosvinēt svētkus kopā. Visus sagaidīja viesmīlīgais Jāņa tēvs – Aivars ar savu kuplo ģimeni.

Vakaru iesākām, pinot puķu un ozollapu vainagus. Bija doma aplīgot kaimiņu sētas, bet kaimiņi pasteidzās ierasties pirmie. Pēc savstarpējas apligošanas kaimiņi devās mājup, bet mēs iekārtojām mielasta un ugunskura vietas, lai mierīgi varētu vakaru turpināt ar vesperēm. Šai brīdī mums pievienojās Ērgļu draudzes pārstāvis Jānis Rešņa ar sievu un mazbērniem. Pēc vesperēm, pamieļojušies un stiprinājušies, devāmies izkustēties, jo bija sagatavoti dažādi uzdevumi: jāsmeklē kontrolpunkti, kuros gaidīja palīgi un rosinoši palīdzēja atrast izvēlētas vietas. Tā, orientējoties kalnos un lejās, labāk iepazīnām tuvāko apkārtni. Pēc tam apskatījām muzeja ekspozīcijas. Lielākā interese bija par klēti, kur atrodas vairāki pūšamie instrumenti. Katrs, kurš vēlējās, varēja iepūst mūzikas instrumentos un

no tiem izvilināt visdažādākās skaņas. Bruņojušies ar pūšamajiem, devāmies arī uz Dziesmu kalnu. Dirģenta Aivara vadībā mūsu koris izdziedāja ligo dziesmas, piepalīdzot brašajiem pūtējiem. Varen labi pūst izdevās mūsu mazajam ciemiņam Aivaram no Latgales, tam pašam, kurš tik skaisti Svētajā Misē izdziedāja psalmus.

Kopīgi sagaidījām saulrietu. Lielajā kalnā pie Gaismas riteņa saulīte tiešām rotājās – skatoties uz to, likās, ka tā lēkā augšup lejup. Pēc krāšņā saulrieta un kopīgās Jāņu rotaļas, devāmies no kalna, lai turpinātu svinēt svētkus. Šai vakarā gribējās arī nopeldēties. Līdz ezeram netikām, jo, lai gan Pulgosnis atrodas blakus, lai nokļūtu līdz peldvietai, jāiet liels likums. Vakarš bija pavēss, bet drosmīgākie laidās peldus pirtiņai līdzās esošajā diķī, kur ūdens bija uzsilis ļoti silts.

Svētkus turpinājām ar dziesmu izdziedāšanu, piepalīdzot akordeonam, ģitārai un ukulelei. Dziedājām gan ligo dziesmas, gan Dieva slavēšanas dziesmas. Saules lēktu “Meņģeļos” nesagaidījām, tomēr svētki brīnišķīgi izdevās tik un tā.

**Ineta Resne,
Ineses Elsiņas foto**

PAR ZVAIGZNĒM NAKSNĪGAJĀS DEBESĪS

Vispirms vēlos atgādināt vārdus no Svētajiem Rakstiem: „Kad es redzu Tavas debesis, Tavu roku darbu, mēnesi un zvaigznes, ko Tu esi radījis,— kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko?” (Ps 8, 4-5)

Kurš gan no mums nav priecājies par krāšņajiem saulrietiem un zvaigžņotajām debesīm un pārsteigumā izsaucies: – Cik apbrīnojams mākslinieks ir Dievs – Radītājs!

Vairākiem draudzes cilvēkiem bijusi iespēja baudīt un iedziļināties Mēness, zvaigžņu un citu debess objektu vērošanā, piedaloties dažādās aktivitātēs: braucienā uz Suntažu observatoriju, Lieldienu vakara izbraucienā uz netālo „pauguru”. Jauniešiem un ģimenēm ar bērniem tas licies īpaši iedvesmojoši un skaisti.

Brīžos, kad draudzē svinam dažādus svētkus, pievakarē baznīcas dārzā (ja tikai ir skaidras debesis) arī tiek novietots teleskops vai binoklis, lai jebkurš no mums (iespējams pirmo reizi) priecātos par Dieva radīto neaptveramo un bezgalīgo Visuma skaistumu. Lielu iespaidu un vēlmi par debesu spīdekļiem uzziņāt vairāk šie mirkļi atstājuši mani.

Biezāk iesāku lūkoties augšup un pamazām atpazīt zvaigznājus. Un tad Dievs mani atkal pārsteidza! Pat sapņos nebiju uzdrošinājusies domāt par savu personīgo teleskopu, līdz trīs īpaši eņģeļi dzimšanas dienā man uzdāvināja tik nopietnu dāvanu! Joprojām nespēju tam noticēt... Liels paldies varenajiem eņģeļiem!

Priecājos par katru reizi, kad debesis ir skaidras, un pēc ikdienas skrējiena, ja kaut nedaudz ir spēka, braucu vērot debess ob-

jektus. Teleskops paver iespēju uzlūkot gan Mēnesi (attēlā), planētas, gan zvaigznājus un zvaigžņu kopas, pat miglājus un galaktikas. Mana sirds priecājas, un tas ir viens no veidiem, kā varu uzlādēt savas „baterijas”. Vienmēr izbrauciens izvērsās par piedzīvojumu, reizēm ar negaidītiem pārsteigumiem, īpaši atceroties savu pirmo braucienu...

Nesen teleskopā novēroju Jupiteru ar tā četriem pavadoņiem – neticami skaisti. Ceru, ka nākamajā reizē man izdosies „noķert” arī Saturnu. Pagaidām debess vērošanā esmu iesācēja, taču šis izzināšanas un mācīšanās process ir ļoti aizraujošs. Liels palīgs tajā ir pieejamās aplikācijas ar zvaigžņu kartēm un citi entuziasti mūsu draudzē, kuriem ir lielāka pieredze.

Šobrīd naktis ir salīdzinoši gaišas, līdz ar to novērojumu iespējas ir sašaurinātas, taču krēslas stundās ir redzami reti sastopamie Sudrabainie mākoņi, kas atrodas ļoti augstu – 70 līdz 95 km. Nakti no 16. uz 17. jūliju Latvijā bija novērojams daļējs Mēness aptumsums.

Debess objektu vērošana teleskopā pieprasa izbraukšanu ārpus pilsētas un gaismas. To redzu kā labu ikonu lūgšanai un attiecībām ar Dievu, jo arī šīs attiecības prasa izešanu no ikdienas trokšņa, lai būtu klusumā, mierā, sadzirdētu savu sirdi un Dieva atbildes vai iedvesmas.

Pateicība Debess Tēvam par dabas skaistumu un kosmosa neaptveramību! Ceru, ka savu dāvanu varēšu baudīt arī plašākā draugu lokā, un lai šī pieredze jo vairāk paceļ mūsu sirds acis uz Radītāju!

**Mārite Kampāne,
priestera Pāvila foto**

EKSKURSIJA UZ LĪČU-LAŅĢU KLINTĪM

Draudzes ģimenes jūnijā iemēģināja dzelteno busiņu. Kopā ar priesteri devāmies uz Līču-Laņģu klinšu dabas taku, kurās sākums atrodas Liepā.

Busiņa pēdējā solā ērti ierindojās Paula, Rasa un Agate. Viņas bija paķērušas līdzī ukuleles, un ceļā līdz Liepai mums bija sava kristīgā slavēšanas radio stacija.

Norāde uz klintīm ievada mežā, mēs priecīgi metāmies piedzīvojumā, neko pat nenotiekot par gaidāmajiem pārsteigumiem. Taka izvijas gar lodes māla karjeru – lielu, dziļu un iespaidīgu. Tam garāmejojot, nevarējām nedziedāt „No māla veidots es”. Ceļš veda lejup pa stāvu ieleju, kuru gadiem ilgi „izgrauzusi” Gauja. Un te pirmie pārsteigumi – divas alas ar dažādām eņģēm un tuneļiem. Bērni priecājās caur tiem ložņāt, lielās meitenes ieguva jaunu iesauku – kalnu gazeles.

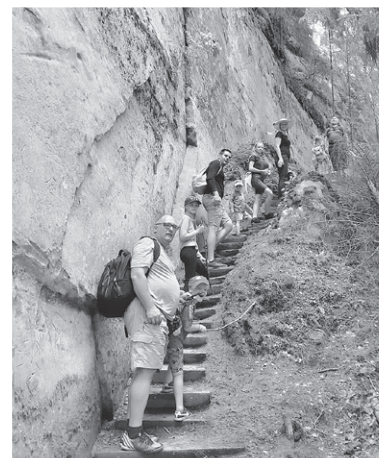
Tālāk sekoja lielākais pārsteigums – Līču – Laņģu klintis – aptuveni kilometru

gara smilšakmens krauja Gaujas senlejas kreisajā krastā. Klints maksimālais augstums ir 30 m. Izveidota skaista pastaigu taka ar ērtiem tiltiņiem, kas ved pāri avo-

tiem. Taka ir tik tuvu klintīm, ka varēja skatīt dažādus gravējumus – ierakstus ar gadu skaitļiem, pat ļoti seniem, un dažādus zīmējumus.

Līču – Laņģu klintīs ir astoņi lieli avoti un deviņas alas un nišas. Vienā no alām pamanījām garu zemē gulošu balķi un nolēmām uz tā ieturēt pusdienas. Iestiprinājušies turpinājām ceļu, taka veda kalnup, līdz nokļuvām ceļojuma sākumpunktā. Takas noslēgumā mazākie bērni bija manāmi noguruši, jo kopumā uzveicām ap 7 km. Lai noņemtu nogurumu, atpakaļceļā piestājām pie Alauksta ezera. Te varēja baudīt veldzējošu peldi, uzspēlēt bumbu, izšūpoties rotaļu laukumā un ukuleļu pavadījumā turpināt slavēt Dievu par visu skaisto.

Agnese Liepiņa

APUSTUĻA JĒKABA ĪPAŠAIS CEĻŠ

25. jūlijs ir diena, kad Baznīca piemin vienu no mūsu Kunga mācekļiem – apustuļi un mocekļi svēto Jēkabu.

Būtiski no redzesloka neizlaist to, kas par sv. Jēkabu zināms pēc Jēzus augšāmcelšanās un atgriešanās Debesīs. Drīz pēc tam sākās Jeruzalemes baznīcas lielās vajāšanas, kā rezultātā mācekļi izklīda pa visu Jūdejas un Samarijas apvidu, taču apustuļi palika Jeruzalemē. Desmit gadus vēlāk, ap 44. gadu mūsu ērā, sv. Jēkabs kļuva par pirmo apustuļi, kas mira mocekļa nāvē un nobaudīja ciešanu biķeri, kā Jēzus to bija solījis. Saskaņā ar Apustuļu darbos rakstīto, ķēniņš

Hēronds Agripa ar zobenu nonāvēja Jēkabu, Jāņa brāli. Vēstures liecībās lasām, ka tiesa apsūdzēja sv. Jēkabu par to, ka viņš sludināja – Jēzus ir Dievs un tikai Viņš ir iemantojama pestīšana. Tiesas laikā apustuļa apsūdzētājs bija tik aizgrābts par sv. Jēkaba liecību, ka nožēloja nodevību un nosauca sevi par kristieti. Tika notiesāts kopā ar sv. Jēkabu, abiem nocērtot galvu. Kad viņi devās uz soda vietu, apsūdzētājs lūdz piedošanu, sv. Jēkabs apskāva viņu un teica: „Lai miers ir ar Tevi!”

Sv. Jēkabs tika apglabāts Jeruzalemē, vēlāk mācekļi viņa mirstīgās atliekas ar kuģi pārveda no pilsētas Joppa (mūsdienu Jaffa) uz Iria Flavia (mūsdienu Padron Spānijā) un pēc tam uz Santjago de Kampostela.

Gan Latvijā, gan pasaulē ir vairākas iespējas, kā godināt sv. Jēkabu. Apustulim ir kāda tieša saistība ar Latviju. Sv. Jēkaba godam veltīta Rīgas Metropolijas kūrījas Svētā Jēkaba katedrāle, un tādēļ 25. jūlijā,

apustuļa Jēkaba svētkos, tiek svinēta visu Latvijas katoļu dievnamu iesvētīšanas gadadiena. 20. gadsimta 30. gados Vatikāns Latvijai uzdāvināja sv. Jēkaba relikvijas.

Svētās Marijas Magdalēnas baznīcas galvenajā altārī šis sv. Jēkaba un sv. Andreja relikvijas tika iemūrētas.

Latvijā ir arī dažas sv. Jēkaba aizbildniecībai veltītas baznīcas: Rīgas Svētā Jēkaba katedrāle, Jēkaba kapela, kurā darbojas Rīgas Kristus evaņģēliski luteriskā draudze, un Svētā Jēkaba katoļu baznīca Rudzātos, Līvānu novadā. Līdz ar to kaut neļiel apustuļa godināšanas kults pie mums pastāv.

Sevišķs veids, kā meklēt un satikt Dievu, piedzīvot sv.

Jēkaba aizbildnību, ir sv. Jēkaba ceļš. Šodien Santjago de Kampostela katedrāle ir UNESCO Pasaules mantojuma nozīmes vieta, kas tiek apzīmēta kā viens no Eiropas kultūras un vēstures attīstības balstiem. Sv. Jēkaba ceļš krustām šķērsām vijas cauri Eiropai, un Eiropas Padome to nodēvējusi par „Pirmo Eiropas Kultūras maršrutu”. Svarīgi, ka ceļš nu jau apstiprināts arī caur Latviju un viens no tā punktiem ir sv. Jēkaba katedrāle. Šī ceļa ieguvumi Eiropā redzami ne tikai politikā, ekonomikā, kultūrā, bet arī pasaulē kā veltīšanās sv. Jēkaba aizbildniecībai un caur viņu pašam Jēzum, nesot pestīšanas vēsti līdz pat zemes robežām.

Liecības apstiprina, ka tie, kuri Jēkaba ceļam atsaucas, nepaliek bez Dieva sevišķā pieskāriena, pat ja to īsti neapzinās. Tā ir vēsts par Dieva lielumu, neierobežoto milestību un vēlmi sastapt, padarīt par draugiem it visus cilvēkus.

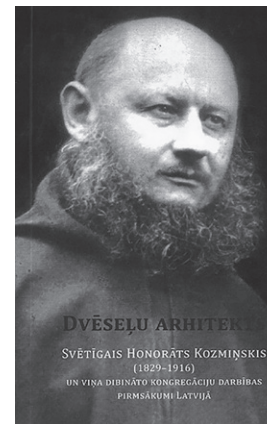
Gundars Riekstiņš

PAĻĀVĪBAS UN AICINĀJUMA ATPAZĪŠANAS AIZBILDNIS

„Cilvēks, kuram ir dzīva ticība un dzīga milestība, visur saskata Dieva milestību, Viņa spēku un gudrību.”

(Svētīgais Honorāts)

Svētīgais Honorāts Kozmiņskis (1829–1916), poļu kapucīns, izcils biktstēvs un garīgais vadītājs, savas ticības pieredzes dēļ ir izsludināts par paļāvības un izturības aizbildni un tiek saukts arī par „dvēseļu arhitektu” (zīmīgi, ka viņa tēvs Stefans bija arhitekts). Paļāvības pilna ticība tam, ka Dievs spēj paveikt neiespējamo, vispildīgāk raksturoja tēva Honorāta dzīvi. Kaut ģimenē Vac-lavs (kristībā viņš bija saņē-

mis vairākus vārdus, taču mājās saukts tikai par Vaclavu) bija saņēmis labu reliģisko audzināšanu, tomēr vēlāk, esot prom no mājām, ticības dzīve pamazām atslāba. Pēc Plockas ģimnāzijas beigšanas viņš uzsāka studijas Varšavas Mākslas skolas Arhitektūras nodaļā. Tēva nāve, politiskie notikumi ietekmēja Vaclava turpmāko dzīvi. Jaunietis tika apvainots savvērestībā pret caru un ieslodzīts cietumā, kur slimības skarts bija tuvu nāvei. Slimības laikā viņa māte Aleksandra ļoti lūdzās, uzticot dēlu Čenstohovas Dievmātei. Un notika brīnums. Vispirms viņš tika fiziski dziedināts, tad sekoja atgriešanās pie Dieva. Tas notika 15. augustā, Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētkos. Pēc iepazīšanās ar kapucīniem viņš pārtrauca studijas Varšavas Mākslas skolā un pieteicās Varšavas kapucīnu klosterī. Sākās garīgās formācijas ceļš: klēriķu noviciāts, pirmais svētsolijums, filozofijas studijas Ļubļinā,

mūža svētsolijums, diakons, priesteris. 1852. gada Jaungada dienā t. Honorāts svinēja savu pirmo Svēto Misi. Piepildījās viņa dzīves mērķis – palīdzēt cilvēkiem iepazīt Dieva milestību. Kad valdība ierobežoja kapucīnu darbību, konfesionāls kļuva par galveno pastorālās darbības līdzekli. Tieši tur meklējami t. Honorāta slēpto kongregāciju sākumi. Laikā no 1873. līdz 1895. gadam izveidojās 26 dažādas „apslēptās” kongregācijas. Arī Latvijā pirms pirmā pasaules kara darbojās t. Honorāta dibināto bezhabitu kongregācijas. Grāmatā var iepazīties ar šo vēstures lappusi.

Šobrīd Latvijā darbojas četras kopienas: Bezvainīgās Vissvētākās Jaunavas Marijas māsas kalpones (māsa leva Inese mums vairākkārt savā dzimtajā draudzē sniegusi liecību), Marijas Bezvainīgās Sirds Mazās māsas, Māsas palīdzētājas dvēselēm šķīstītavā un Vissvētākās Jēzus Sirds Kalpoņu-Marijas sūtņu sekulārinstitūts. Grāmatas noslēgumā varam iepazīties ar t. Honorāta – dvēseļu arhitektu – iedvesmojušiem tekstu fragmentiem.

„Vislielākā no visām Baznīcas bagātībām, bez šaubām, Ir Vissvētākais Sakraments, kurā apslēpts nepārtraukti mājot Tas, kas ir pati Debesu laime.”

(Svētīgais Honorāts)

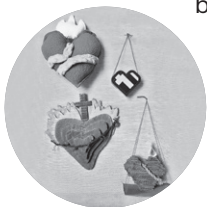
Grāmata pieejama mūsu baznīcas grāmatu galdā, kā arī bibliotēkā draudzes mājā.

**Sagatavoja
Valentīna Ločmele**

BĒRNI VEIDO JĒZUS SIRDS ATTĒLU

30. jūnija vakarā, kad baznīcā tika celebrēta Svētā Mise, draudzes bērnu un viņu vecāku veidotās Jēzus Sirds figūras tika uzliktas uz altāra.

Četras sirdis izveidoja Kušneru, Mālnieku un Preisu ģimenes pārstāvji. Jēzus Sirds viena figūra bija veidota no lego klucīšiem, divas – no kartona un

viena izšūta no auduma. Visas figūras bija sarkanā – mīlestības – krāsā.

Konkursa dalībnieki saņēma dāvanas – par tām priecājās Toms un Liene, Tabita un Emīlija. Paldies bērniem un viņu vecākiem par atsaukšanos konkursam un skaisti izveidotajām sirdīm!

Mārite Indriksone

BĪBELES STUNDĀ LŪDZAMIES ZĪMĒJOT

Bībeles stundas nekad nav garlaicīgas, turklāt to forma ik nedēļu mainās. Dieva vārdu studējam ar diskusijas palīdzību, dalīšanos, atsaucēm, četrām svecēm un baznīcā Vissvētākā Sakramenta priekšā.

Bībeles stundas ietvaros esam lūgušies arī ar ikonu un mūziku. Prātā ienāca doma – kāpēc gan nepapildināt Bībeles stundu ar iedziļināšanos Dieva Vārdā caur mākslu? Tas nozīmē – pēc Rakstu fragmenta izlasīšanas lūgšanā mēģinājam atrast kādu attēlu vai simbolu un „uzlikt to uz papīra”. Ne vienmēr ir viegli izteikties vārdos, dažkārt savas izjūtas vieglāk attēlot zīmējumā. To mēģinājam darīt Bībeles stundas nodarbībā vienā no otrdienām maijā. Šoreiz mūs gaidīja fragments no Lūkasa 6. nodaļas: „Netiesāji, tad jūs netapsit tiesāti; nepazudiniet, tad jūs netapsit pazudināti; piedodiet, tad jums taps piedots. Dodiet, tad jums taps

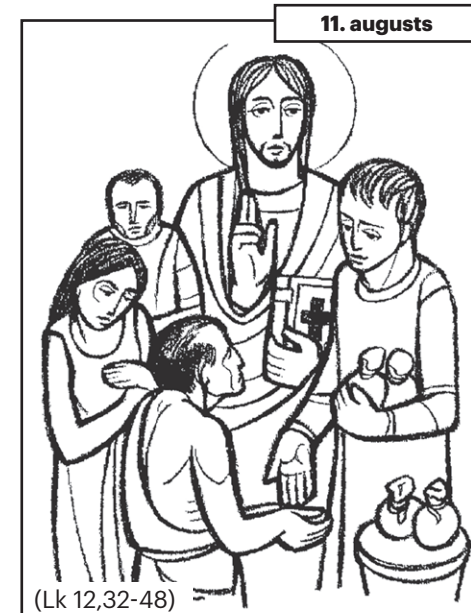
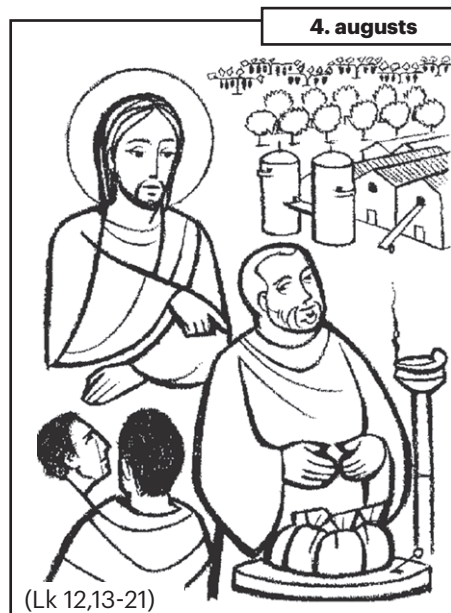
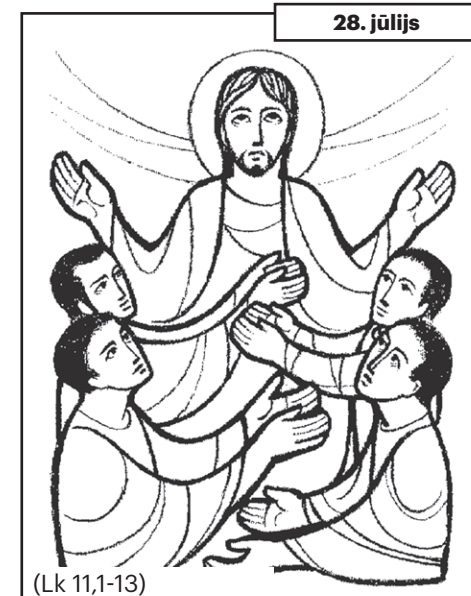
dots: pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārpārim ejošu mēru jums iedos jūsu klēpī; jo ar to mēru, ar ko jūs mērojat, jums atmēros.”

Galda vidū bija liela kaste ar zīmuliem, kritiņiem, flomāsteriem. Katram dalībniekam tika iedalīts papīrs, un laiku klusumā pēc Dieva Vārda izlasīšanas katrs pavadījām pie papīra lapas sev tīkamā vietā draudzes namā. Ar lielu pārstiegumu gaidījām rezultātu. Un patiešām – nevajag būt lielam māksliniekam, ar vienkāršām līnijām un tēliem zīmējumā var atklāt ļoti dziļu domu. Arī izvēlētajām krāsām bija nozīme.

Bībeles stunda deva daudz prieka un jāva piedzīvot, ka arī šādā veidā var iedziļināties Dieva Vārdā. Pārliecinājamies, ka nav jābūt profesionālam māksliniekam, ir jāļauj Svētajam Garam darboties.

**Agnese Liepiņa,
autore zīmējums**

Svētdienas Evaņģēlijs

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13,
Madona, LV 4801
Konts: LV19UNLA0095132107450,
SEB BANKA
E-pasts: draudze@madona.lv
www.madonasdraudze.lv
www.draugiem.lv/madonasdraudze
www.facebook.com/madonasdraudze
Twitter: @Madonasdraudze

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Raiņa iela 5.
Atvērta visu diennakti
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mise Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien – plkst. 8
Otrdien, trešdien, ceturtdien, piektdien,
sestdien – plkst. 18.
Svētdien – plkst. 11 un 18

Draudzes vecākie

Veneranda Peļņa (t. 26592737)
Mareks Kušners (t. 26481566)

Draudzes aktivitātes

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša otrā otrdiena
Vieta: pie draudzes vīriem

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela

Kalpošana pensionātā

Vieta: Mārcienas pensionāts

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās

Senioru brokastis

Laiks: katra mēneša trešā trešdiena
pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19.15
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Aicinām svētceļojumā uz Aglonu!

Svētceļojuma maršruts:

6. augusts Madona – Kalna skola
7. augusts Kalna skola – Murmastiene
8. augusts Murmastiene – Sīļukalns
9. augusts Sīļukalns – Rudzāti
10. augusts Rudzāti – Preiļi
11. augusts Preiļi – Kastīre (Rušona)
12. augusts Klusuma diena Kastīrē
13. augusts Kastīre – Aglona

Pieteikšanās pie Agneses, t. 26388710

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820),
Māriete Kampāne (t. 28689511), Agnese Liepiņa
(t. 26388710), Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Lauras Feldbergas zīmējums.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Erante”.
Viena eksemplāra cena ir 0,40 EUR.